

pautes rígides d'interès creat, no pertanyen per desventura a l'abast normal del nostre cos mèdic-social. El nostre goig íntim resplendeix en la fórmula contrària. Som amics fidels del tracte epidèrmic, sense la vibració, graciosa i sensible, del sentiment profund, inalienable, amb imperatiu de la consciència. En el cas desventurat d'una ruptura personal, més o menys motivada, entre dos companys i àdhuc amics — un mal entès lamentable, una actitud mental irreflexiva portada al major extrem, una rivalitat científica o acadèmica exasperada, etc. —, el corrent, aquí, és que el fet arribi a conseqüències formidables; es perd tota noció civil i es destrueix la mútua respectabilitat, emportats per un rancor sens mesura, ocultant cada u tota noció d'admiració i estima a les qualitats positives del "seu rival", accentuant en tot moment les raons de la separació, i aquesa enorme i antihumana conseqüència no podria tenir mai una realitat si l'imperi de la civilitat ens commogué en profunditat i dignitat.

La civilitat porta en les seves entranyes maternals la florida de l'esperit de justícia i de llibertat. La cultura persistent i ascensional de l'educació civil dona la noció precisa de les limitacions estrictes dels nostres judicis i de la nostra conducta vis a vis dels altres homes, en el tema actual dels nostres companys en l'afer professional.

Per l'esperit de justícia, l'apreciació de la personalitat dels altres i de la pròpia en les seves relacions i contactes de cada dia, pren una actitud severa, honrada, escrupolosa, gentil, de crítica noble i matisada, evitant-se així la inclinació, per insinuants sentiments d'amistat o d'antipatia, a les deformacions depriments o a les exaltacions hiperbòliques, i per les quals es desplacen i trontollen les clares situacions. Per l'esperit de llibertat s'adquireix el diví judici *del que es deu fer i el que es deu pensar*, tot vertebrant-se en nosaltres la noció fonamental d'un complex *dret-dreure* incommovible, fent-nos lúcids de l'aventura vergonyosa que representa una conducta moral i material nostra que traspassi les rígides línies impreses en la consciència per aquest gran concepte del lliure judici.

La indiferència o el menyspreu d'aquests principis bàsics de la civilitat està en el fons de la malaventura qui es consuma sovint en la nostra vida mèdica, del freqüent desequilibri o irregularitat del nostre organisme mèdic en funció social de inter-relació. El sentit jeràrquic i l'acatament als valors personals i les atencions indeclinables que d'ells es deriven inflexiblement, es troben en floració, i tota la nostra vida colectiva es ressent de la manca de ponderació i plaçament de les forces i els atributs dels homes-metges que la integren. El fet jeràrquic, de tanta vàlua en l'evolució i la marxa de la societat mèdica — a l'igual que tota la societat humana, naturalment —, en desconèixer-se, en destruir-se, en desconsidar-se, en la seva base cardinal com a font de la constitució societària, irroga per a tots perjudicis insuperables.

L'exemple del cas *Albarran*, imposant per la seva enorme categoria, pren aquí un símbol magnífic... El fet d'aconseguir aquest espanyol la càtedra d'Urologia de París, és un especimen brillantíssim de civilitat mèdica. A l'hora de substituir a *Guyon* i malgrat d'una disposició més o menys solapada d'aquest professor envers el nostre compatriota contra el seu nomenament — recels científics un xic inconfessables, sobretot —, el claustre parisenc donà el seu vot unànim a *Albarran*, perquè ell era l'Home que en aquell moment millor representava la *Urologia francesa* (*Albarran* havia refet la seva carrera a l'escola de París, totalment, incorporant-se a la seva Facultat i seguint pas a pas l'escala d'intern, de metge dels